

[22-06-2013]

De snor van het jaar

Nonkel Sjors heeft een dikke. Vol ros. Geen spikkeltje grijs en hij is zestig. De randen zijn recht afgeknipt. Het prikt als een veeg van een schuurborstel. Bij neef Marco, de wielrenner, krullen de punten naar boven. In harmonie met zijn stuur. 's Morgens kost het hem volle tien minuten. Met wax rolt en strijkt hij tegen de zwaartekracht in. Een wolk haarlak maakt zijn creatie weerbestendig.

Zij zijn de trots van de familie.

Groottante Jeanne heeft er ook een. Tot haar grote ergernis. In het rusthuis laat ze er de verzorger elke zaterdag aan plukken. Als het bezoek komt, ziet haar bovenlip eruit als het kontje van een gepluimde kip. Fier toont ze de rij familieportretten. Een traditie van militairen. Hoe hoger de rang, hoe groter de snor. Zij was gehuwd met een kolonel. Met een bevende vinger wijst groottante een knevel aan waar menig jong mens jaloers op kan zijn. De kolonel heeft iets van een walrus. Vooral zijn waterige oogjes. Maar dat kan ook van de drank zijn die rijkelijk vloeide in de kazernes.

Familiefeesten zijn een parade van gezichtsbeharig. Elk jaar kiezen we de snor van het jaar. Vorige keer viel oom Pierre in de prijzen. Zijn gitzwart potloodsnorretje werd bijzonder sexy bevonden. Groottante Jeanne kon als voorzitter amper het gekakel van de vrouwelijke juryleden onder controle houden.

De keuze van de winnaar leidde drie jaar geleden tot een fikse familieruzie. De eindronde ging tussen Theo, een volle neef langs moeders zijde en Robert, een achterneef geworteld in de luchtmachtbasis van Koksijde. Theo droeg voor de gelegenheid een bandana, wat hem met zijn hoefijzersnor het uiterlijk gaf van de Hulk. Zijn verleden als kleine crimineel ondersteunde ruimschoots deze associatie. De blonde moustachio van Robert krulde diep voorbij zijn kin. Op de epauletten van zijn uniform blonken de sterren van luitenant. Een vechtklare Asterix met een beginnend buikje.

De kandidaten stonden neus aan neus. Bij gebrek aan een beter criterium, zou de langste snor de prijs wegkopen. Tante Marie, naaister van beroep en hoogst betrouwbaar, rolde haar lintmeter uit. We hielden onze adem in. Voor de zekerheid herhaalde ze de meting drie keer. Marie stelde wanhopig vast dat de lengtes precies identiek waren. Hierop barstte een herrie los zonder weerga. De twee kampen trakteerden elkaar op de vetste vloeken.

Een geluk dat toen net de schapenbout met groentekrans werd opgediend. Zo werd een handgemeen tussen de rivalen op het nippertje vermeden.

Groottante heeft als ervaringsdeskundige steevast het laatste woord. Ze koos voor de moustache van Robert. Grootmoedig gaf ze toe dat enig jeugdsentiment aan de basis lag van die beslissing.

Dit jaar mag ik voor het eerst zetelen in de jury. Omdat de man met wie ik zopas trouwde, de trotse bezitter is van een toefje tandenborstel onder zijn neus. Een bossig vierkantje, volgens tante Jeanne het spreken niet waard. Mijn moeder echter, zwaaide zo veel lof over haar nieuwe schoonzoon, dat mijn lidmaatschap aanvaard werd.

Er zijn veel modieus getrimde snorren bij deze keer. De baarden worden onmiddellijk gediskwalificeerd. De jeugd toont wat wollig gewas op kin en kaken. Ze krijgen steevast de goede raad nog wat langer te sparen.

Nicht Miranda maakt haar entree. Fors en lawaaiig. Als een volleerde macho, waggelt ze hand in hand met haar bleke

vriendin, tot voor groot tante Jeanne. Wat gevreesd werd geschiedt. Onverschrokken deelt ze haar deelname aan de snorrenwedstrijd mee.

Hierop roept tante de voltallige jury bij elkaar. Nog voor het hors d'oeuvre geserveerd wordt. In allerijl wordt het reglement gewijzigd. De tijden evolueren en familievets kunnen best vermeden worden. Voortaan mogen ook vrouwen deelnemen aan de wedstrijd. Mijn voorstel enkele mannen op te nemen in de jury, blijkt voor tante een brug te ver.

Nonkel Henri wordt de snor van het jaar. De jury is unaniem. Zijn gepommadeerde Engelse snor straalt kracht en viriliteit uit.

Mieke Vandromme